

Alexandru Vakulovski

Letopizdeț

Cactuși albi pentru iubita mea

roman

Ediția a II-a revăzută

POLIROM

2022

Bob

Bob e o mare figură, da' e băiat de treabă. O dovadă e că-mi aducea ciocolată când venea de-acasă, iar eu eram în căminul XVI. Ciocolată Bob nu prea ducea nimănui, nici chiar nepoților săi, mânca-i-ar dracu' – vorba lui, căci, ce pula, Bob, dacă nu-și ia porția de ciocolată zilnică, visează coșmaruri, rămâne profund nefericit. Și chiar dacă are mai multă, ce? Dacă nu reușește să o mănânce azi pe toată, o mănâncă mâine!

Bob are un neajuns, de la care pornesc altele. E băiat de bani gata, pe deasupra cu porniri intelectuale, care ar vrea să ajungă un homo universalis. Lucru' ăsta l-a cam orbit, nu poate vedea altceva decât a fost învățat. E obișnuit să cheltuie banii aiurea, nu e vina lui. Când au venit *vremurile grele*, cum zice, părinții i-au cumpărat apartament și i-au spus să-și ia chiriași și să nu mai ceară bani de-acasă că gata! Și Bob, care era obișnuit să mănânce zilnic câteva pizza, ciocolată & sucuri la greu împreună cu Greta, s-a ofticit tare. De aici au cam început istoriile lui și ale apartamentului. Au trecut prin el o grămadă de imbecili, tot felu' de specimene. Singurul lucru care îi unește – toți au fost și sunt dubioși. Și periculoși pentru șoareci, căci Bob are și o

armată de hamsteri care ronțăie toată ziua uși, cărți, casete, tot ce le nimerește în față.

Bob nu mănâncă varză, macaroane și nu e deloc complexat din cauza asta. Din contră, de-abia așteaptă să te vadă mâncând din astea ca să-ți zică: uai, fu, ce rahat! În schimb, el mănâncă restul, deși se crede sincer vegetarian, yoghin și alte prostii. Totuși, primul loc în meniul lui îl au dulciurile. Le mănâncă în cantități industriale, până ajunge la constipație, iar apoi înfundă buda.

Printre primii chiriași, a avut o pereche cu un motan. Săracu' Bob, se întorcea de o sută de ori din drum, că i se părea că a uitat să închidă ușa, lucru fatal pentru șobolanul său, atunci singurul. Tipa povestea la toți cât de mult o iubește ăla, cum o fute, cum îi dă muie, cât de mare e dragostea lor. Cu un singur obstacol – mă-sa. Care nu-l prea suferea pe iubițel. Adevărat că iubitul scăpase câteva palme în mă-sa, dar se mai întâmplă, soacrele astea au probleme când simt că cineva se fute, iar lor acest lucru le este inaccesibil. *Prințesa* fugise de acasă cu *prințul*, mă-sa îi căuta, din cauza asta ea nu se ducea la facultă ș.a.m.d. Până la urmă, i-a găsit mă-sa. Și-a luat odorul și a futut-o acasă. Odorul nu i-a zis nimic iubitului, din contră, i-a zis să se întâlnească în oraș când trebuia să vină mă-sa. Până la urmă totul s-a terminat cu un happy-end bășinos. *Prințesa* s-a lăsat furată încă o dată de *prinț* și au tăiat-o împreună la Sulina, patria lui.

Alt chiriaș a fost Pepito – un băiat tare inteligent. Și istoria lui merită băgată în seamă. Venit de la Bacău ca să fie într-un oraș cu iubita sa. Însă chiar peste vreo lună de la venirea lui, iubi a tăiat-o în Italia. Ce să-i

faci, mai ales că tat-so era colonel sau așa ceva și nu agreea ideea ca fiica sa să fie futută de cineva. Da, și să știe el. Dragostea-i dragoste, da' când o vedea Pepito pe Jennifer Lopez, i se cam scula. Așa că și-a găsit alta, până una-alta. Alta adusă de Patrocle, maneaua întru-chipată, alt chiriaș. Pepito era agent comercial și spunea cu fiecare ocazie că, dacă ești băiat inteligent, îți merg toate strună. În timp ce zicea asta, se lovea ușor în piept și arăta asistenței dantura. Se spăla pe dinți cu Super cristal, no. Bob mi-a zis ușor emoționat, de vreo zece ori, că cre' că Pepito era yoghin, că avea o mantra sau o mandala, nu știu, că eu nu le am cu astea, pe ușă. Adică o huinea la care te belești ca să ajungi în nirvana. Uneori mai discutau despre anumite tehnici yoga. Bob îi dăduse lu' Pepito o carte de Osho. După ce o citise, ăsta a zis că-i cam de-a-n pulii, că nu a aflat nimic nou din ea. Ambii se mai lăudau că au ajuns uneori să doarmă în stare conștientă, să-și dea seama de ce se întâmplă în jurul lor. Lui Bob i s-a părut ciudat că Pepito nu răspunde totdeauna când bate la ușă. Odată, când i s-a părut că i-a răspuns, a împins ușa. Era cu gagica lui, care era în pat doar în chiloți. De fapt, a zis *imediat*, iar mie mi s-a părut că a zis *intră*, se scuza Bob. L-am întrebat dacă era bună, mi-a spus că nu prea știe, că nu a stat să se uite atent.

Când te-ai înțeles cu Rita să stați împreună în chirie, ați găsit în sfârșit anunțul lui Bob. Tocmai plecase dintr-o cameră una de la litere și alta de la nu știu ce facultă. Între timp, lucrurile cu buna ta prietenă se mai schimbaseră. Astfel că se împăcase cu iubițelul său și pe loc a hotărât la început să stați trei în cameră, apoi și-a amintit de un prieten – Patrocle, fost jucător la naționala

de juniori, inclusiv mare manelist, și a hotărât ca ei să stea în camera vecină. Între timp, a mai hotărât ca tu să-ți dai seama, să te duci să stai cu Patrocle în camera vecină. I-a comunicat speranțele sale și lui Bob. Ca să-ți dai seama mai ușor, că numai tu nu te prindeai care-i faza, Baraba, prietenul ei, trebuia să stea toată ziua în camera voastră, să-și scurgă coșurile cu Rita, să se bășească într-o veselie împreună și să râgâie, nemaivorbind de muzon la maximum & uși trântite la orice oră & concerte tare frumoase. Dar tu nu prea te-ai prins, așa că buna ta prietenă te-a anunțat într-o zi că pleacă.

Patrocle, fotbalistu', era un băiat de suflet, putea să stea nopți întregi la bucătărie să discute despre orice. Lui Bob îi plăcea asta. Vorbea despre gagici, prima labă, fotbal. Era foarte influențabil Patrocle al nostru. Așa că într-o săptămână preluă toate gesturile lu' Baraba, apoi deveni și mai manelist când văzu că niște prieteni de-ai săi de la căminul din Mărăști ascultă doar manele, apoi începu să mai bea câte o bere, deși înainte nu bea deloc, apoi începu să se mai ducă și pe la tot felu' de gagici, deși vorbea întotdeauna înflăcărat de iubita sa liceană. Începu să bea chiar și cafea, asta era culmea. Un hobby al său era cunoașterea vecinilor. Stătea la fereastră ore întregi ochind gagici, apoi se ducea la ele să mai discute, să mai iasă la o cafea, poate mai pică ceva. Și îi pica, dar Bob zice că toate erau cam nașpa.

Aceștia sunt doar câțiva dintre chiriașii lui Bob, printre care m-am numărat și eu. Vorba lui Patrocle: bă, aici toți-s dubioși.

Basta

Dragostea e ceva greu de definit, nici nu știu dacă e posibil. Să-l luăm de exemplu pe Baston. El a trecut de la stilul său de viață de gopnic la haine negre și lungi de călugăr.

Baston era, cre' că și mai e, un tip afemeiat, cu înclinații spre pedofilie și sadism. Una dintre gagicile lui era cu câteva capete mai înaltă decât el. Asta liubov trist, ce mai! Când mergeau pe stradă, toți credeau că merge fiu' cu mă-sa. Asta se întâmpla când era licean. „Prietenii“ lu' Baston, care erau ceva mai înalți decât el, desigur că au vrut să i-o fută. Cre' că asta s-a și întâmplat până la urmă. Pe Baston îl cam durea în cur, era tot timpul zbuciumat, dar îi mai dădea câte un cap în gură, câteva palme și, după un ceai, o futea și totul era OK.

Nebănuite sunt căile lui Baston. A primit atâta futai de la Dumnezeu, până s-a îndrăgostit de El.

Oricum, Baston interpretează ortodoxia cum vrea el. Ce pula mea, dacă ceva nu-i convine, dă o nouă interpretare faptului, toți sunt șocați, cum de nu le-a venit și lor așa ceva prin cap? Și așa mai departe, blea. Mi-a plăcut un interviu cu el în care povestea cu milă și

evlavie despre jertfele sale – liceene inteligente și talen-tate, săracele, s-au cam îndrăgostit de el, da' nu se poate și gata.

Dumnezeu, Dumnezeu, mă enervează când cineva vorbește în numele lui. E ca și cum cineva care nu mă cunoaște ar vorbi în numele meu, ar zice uite, ce ar fi spus Yo, ce ar fi făcut Yo. De unde pula mea să știe cineva străin ce aș fi făcut, dacă nici eu nu știu?

Cine îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu, nu e greu deloc asta, nu trebuie să vorbească în numele Lui.

Altfel, cred că Dumnezeu ne iubește pe toți. Și noi îl iubim în felul nostru.